

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 383/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Zdenkom Nováčekom, Brančská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR 128/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR 128/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v reštrukturalizačnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. R 9/2013 proti obchodnej spoločnosti PANTOS, s. r. o., Záhradnícka 46, Bratislava (ďalej aj „obchodná spoločnosť“), ako dlžníkovi má sťažovateľ postavenie veriteľa.

Okresný súd uznesením č. k. 2 R 9/2013-1687 z 22. júla 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) reštrukturalizačný plán dlžníka neschválil.

Krajský súd na odvolanie obchodnej spoločnosti (dlžníka) uznesením sp. zn. 2 CoKR 128/2014 zo 16. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zmenil uznesenie okresného súdu z 22. júla 2014 tak, že reštrukturalizačný plán dlžníka schválil. Predmetné uznesenie bolo doručené ostatným účastníkom konania vrátane sťažovateľa zverejnením v Obchodnom vestníku bez odôvodnenia.

Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia krajského súdu sťažovateľ požiadal krajský súd o nazretie do súdneho spisu, aby sa s odôvodnením predmetného rozhodnutia mohol oboznámiť. Počas nahliadnutia do spisu 1. októbra 2014 krajský súd predložil sťažovateľovi „PRVOPIS_1“ svojho rozhodnutia, ktorý neobsahoval odôvodnenie podľa § 198 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), čo sťažovateľa primälo k podaniu sťažnosti ústavnému súdu. Uznesenie ústavného súdu

sp. zn. I. ÚS 109/2015 zo 4. marca 2015, ktorým ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú, bolo sťažovateľovi doručené 14. apríla 2015. Dôvodom odmietnutia bol v konaní pred ústavným súdom krajským súdom predložený „*PRVOPIS_2*“ uznesenia krajského súdu, ktorý už odôvodnenie obsahoval.

Na základe uvedeného je podľa sťažovateľa nesporné, že krajský súd postupne vyhotovil dva rozdielne prvopisy toho istého rozhodnutia (jeden bez odôvodnenia a druhý s odôvodnením), hoci zo samotnej podstaty prvopisu vyplýva, že môže existovať len jeden prvopis rozhodnutia.

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv postupom krajského súdu, ktorý uviedol do omylu aj ústavný súd v jeho predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 109/2015 tvrdiac, že krajský súd svoje rozhodnutie písomne vyhotovil po jeho vydaní a zverejnení v Obchodnom vestníku až v predĺženej lehote (do 24. októbra 2014). Rozhodnutie označené ako „*PRVOPIS_1*“ podľa sťažovateľa nevyvrátiteľne dokazuje, že k písomnému vyhotoveniu uznesenia krajského súdu došlo už 16. septembra 2014 bez odôvodnenia. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na § 58 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „spravovací poriadok“), v zmysle ktorého prvý výtlačok rozsudku sa považuje za prvopis rozsudku, ostatné výtlačky sa považujú za rovnopisy rozsudku.

Z § 199 zákona o konkurze a reštrukturalizácii podľa sťažovateľa tiež vyplýva, že v Obchodnom vestníku sú zverejňované len už existujúce rozhodnutia, ktorých obligatórnou súčasťou je odôvodnenie. To, že sa písomnosť v Obchodnom vestníku zverejní bez odôvodnenia, ešte podľa názoru sťažovateľa neznamena, že v čase zverejnenia v Obchodnom vestníku odôvodnenie nemusí obsahovať.

Nepravdivé tvrdenia krajského súdu spolu s predložením „PRVOPISU_2“ uznesenia krajského súdu (ktorý v zmysle zákona prvopisom nebol) v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 109/2015 mali za následok odmietnutie sťažnosti sťažovateľa, a tým aj porušenie jeho práva na účinný opravný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru najmä za situácie, keď dodatočným vyhotovením „PRVOPISU_2“ až po právoplatnosti uznesenia krajského súdu sa docielilo, že v dôsledku prepadnutia zákonom o ústavnom súde ustanovenej dvojmesačnej lehoty nie je sťažovateľovi umožnené ho napadnúť na ústavnom súde ani inak, keďže mimoriadne opravné prostriedky sú podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v reštrukturalizačnom konaní vylúčené.

Sťažovateľ v závere sťažnosti uviedol, že „*nakoľko mu na základe jeho žiadosti z 25.9.2014 prvopis porušovateľovho uznesenia už dňa 1.10.2014 sprístupnený bol, nemal s poukazom na čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR žiadne dôvod sa akokoľvek domnievať, že by porušiteľ dodatočne vydal ešte ďalší (rozdielny) prvopis svojho uznesenia, aby sťažovateľ za týmto účelom súdny spis naďalej navštevoval, či doň porušiteľ ďalší prvopis už právoplatného uznesenia nezaložil...*

To, že sa rozhodnutie súdu v zmysle § 199 ods. 1 ZKR zverejňuje v Obchodnom vestníku bez odôvodnenia, t. j. výsostne z praktických dôvodov, ešte neznamená, že v zmysle § 198 ods. 2 ZKR nemusí byť odôvodnené ešte pred tým, ako sa spôsobom podľa § 199 ZKR účastníkom doručí.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd iným zásahom Krajského súdu v Bratislave, v podobe vyhotovenia dvoch rozdielnych prvopisov Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. 2CoKR/128/2014 z 16. 9. 2014 v rôznom čase, porušené boli.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd iným zásahom Krajského

súdu v Bratislave, v podobe vyhotovenia dvoch rozdielnych prvopisov Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. 2CoKR/128/2014 z 16.9.2014 v rôznom čase, porušené bolo.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 50.000, €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 296,44 €, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3325/15 doručeným ústavnému súdu 21. júla 2015, v ktorom okrem iného uviedol:

«Vec Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2R/9/2013 bola do odvolacieho konania predložená na Krajský súd v Bratislave dňa 20.08.2014, a to konkrétne predsedníčke senátu 2CoKR a bola jej pridelená sp. zn. 2CoKR/128/2014.

JUDr. Tatiana Pastieriková, predsedníčka senátu 2CoKR, vo svojom vyjadrení zo dňa 15.07.2015 k veci namietaného porušenia práv sťažovateľa [REDAKOVANÉ] postupom tunajšieho súdu, konkrétne duplicitným vyhotovením dvoch rozdielnych prvopisov (jeden bez odôvodnenia a druhý s odôvodnením) uviedla, že Krajský súd v Bratislave v predmetnej veci vyhotovil na č. 1. 2355 dňa 16.09.2014 len jeden prvopis, a to v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy, podľa ktorého „prvý výtlačok rozsudku sa považuje za prvopis rozsudku, ostatné výtlačky sa považujú za rovnopisy rozsudku“.

Krajský súd v Bratislave zároveň vyhotovil skrátenú verziu prvopisu bez odôvodnenia, ktorá bola zverejnená v obchodnom vestníku pod č. 180/2014 dňa 22.09.2014 v zmysle ustanovení § 116 ods. 4 a § 199 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“).

V zmysle ustanovenia § 116 ods. 4 tretia veta ZKR „uznesenie súd zverejní bezodkladne v obchodnom vestníku“.

Podľa ustanovenia § 199 ods. 1 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, uznesenia a iné písomnosti sa v konaniach podľa tohto zákona doručujú ich zverejnením v obchodnom vestníku. Uznesenie, ktoré sa zverejňuje v obchodnom vestníku, sa zverejňuje bez odôvodnenia.

Po zverejnení uznesenia v obchodnom vestníku bol celý spis sp. zn. 2R/9/2013 odoslaný súdu prvého stupňa, ktorý mal uznesenie spolu s odôvodnením doručiť účastníkom konania.

Záverom predsedníčka senátu uviedla, že odvolací súd teda postupoval v zmysle zákona a základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie porušené nebolo.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 2 ústavy vyplýva, že fyzické a právnické osoby môžu namietat v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy porušenie svojich práv, ku ktorému môže dôjsť právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru iným zásahom krajského súdu spočívajúcim vo vyhotovení dvoch prvopisov toho istého rozhodnutia, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu tak, že súhlas veriteľa bol nahradený, reštrukturalizačný plán bol potvrdený a reštrukturalizačné konanie obchodnej spoločnosti (dlžníka) skončené. Krajský súd na

rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre nahradenie chýbajúceho súhlasu daňového úradu s reštrukturalizačným plánom v zmysle § 152 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Súčasne dospel k rozdielnemu záveru od záverov okresného súdu v otázke danosti podstatného rozporu plánu so spoločným záujmom veriteľov, keď takýto rozpor nezistil.

Sťažovateľ krajskému súdu vytýka nesprávny procesný postup pri vyhotovovaní predmetného uznesenia, keď krajský súd najprv vyhotovil prvopis rozhodnutia bez odôvodnenia, ktorý zaslal na zverejnenie v Obchodnom vestníku a následne vyhotovil druhý prvopis toho istého rozhodnutia už s odôvodnením. V čase nahliadnutia sťažovateľa v súdnom spise (už po zverejnení uznesenia krajského súdu v Obchodnom vestníku 22. septembra 2014) 1. októbra 2014 mu bolo predložené uznesenie krajského súdu, ktoré odôvodnenie neobsahovalo. Na základe uvedeného podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu, ktorá bola uznesením sp. zn. I. ÚS 109/2015 zo 4. marca 2015 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Až z tohto rozhodnutia ústavného súdu sa sťažovateľ dozvedel o namietanom zásahu do ním označených práv postupom krajského súdu (o existencii uznesenia s odôvodnením), čím došlo podľa jeho názoru okrem iného k porušeniu práva na účinný opravný prostriedok, keďže v dôsledku zmeškania dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nie je sťažovateľovi umožnené uznesenie krajského súdu akokoľvek napadnúť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pre plnení úradných povinností.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa § 153 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak sa má súdne rozhodnutie podľa tohto zákona zverejniť v Obchodnom vestníku bezodkladne, súd predloží rozhodnutie Obchodnému vestníku na zverejnenie najneskôr nasledujúci pracovný deň po jeho vydaní.

Podľa § 199 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, uznesenia a iné písomnosti súdu sa v konaniach podľa tohto zákona doručujú ich zverejnením v Obchodnom vestníku. Uznesenie, ktoré sa zverejňuje v Obchodnom vestníku, sa zverejňuje bez odôvodnenia.

Podľa § 198 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v písomnom vyhotovení uznesenia vydaného v konaní podľa tohto zákona sa uvedie, ktorý súd uznesenie vydal,

označenie navrhovateľa, dlžníka (úpadcu) a správcu, ak je ustanovený, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

Podľa § 2 ods. 7 písm. a) spravovacieho poriadku sa

a) prvopisom rozumie prvý výťah písomnosti súdu vyhotovený pozitívnu výpočtovú techniku zviazanú v súdnom spise,

b) rovnopisom rozumejú ďalšie výťahy písomnosti súdu uvedenej v písmene a)...

Zo sťažnosti, z jej príloh, predloženého súdneho spisu krajského súdu, vyjadrenia krajského súdu k sťažnosti, ako aj zo spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 109/2015 vyplynulo, že dotknuté uznesenie krajského súdu bolo vyhotovené 16. septembra 2014 bez odôvodnenia a odoslané na zverejnenie v Obchodnom vestníku. V zmysle § 199 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii bolo uvedené rozhodnutie zverejnené v Obchodnom vestníku 22. septembra 2014, a týmto dňom nadobudlo aj právoplatnosť. Následne krajský súd 24. októbra 2014 vyhotovil svoje rozhodnutie s odôvodnením a v ten istý deň ho expedoval súdu prvého stupňa. Z vyjadrenia krajského súdu vyplýva, že predmetné uznesenie bolo vyhotovené v skrátenej verzii (bez odôvodnenia) len pre účely zverejnenia v Obchodnom vestníku, čo nemožno podľa jeho názoru považovať za porušenie práv sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Vo vzťahu k jedinej námietke sťažovateľa, že procesný postup krajského súdu pri duplicitnom vyhotovovaní jeho rozhodnutia v rámci reštrukturalizačného konania (jedného bez odôvodnenia a jedného s odôvodnením) je v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, ústavný súd konštatuje, že v tejto súvislosti sa stotožňuje s názorom sťažovateľa, že zverejňovanie uznesenia v Obchodnom vestníku v zmysle § 199 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii neznamená, že v čase jeho doručovania Obchodnému vestníku nemusí také uznesenie obsahovať všetky obligatórne zo zákona vyplývajúce náležitosti, medzi ktoré nesporne patrí jeho odôvodnenie. Dodatočné vyhotovenie rozhodnutia s odôvodnením až po nadobudnutí jeho právoplatnosti podľa názoru ústavného

súdu odporuje základnej podmienke legitimacy každého rozhodnutia všeobecného súdu, ktorou je nepochybne existujúce, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, ktoré musí byť jeho súčasťou už v momente jeho vyhotovenia.

Ústavný súd pri preskúmaní postupu krajského súdu v danej veci však musel prihliadnuť na skutočnosť, že uznesenie krajského súdu, ktoré bolo sťažovateľom namietané v sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 109/2015 a ktoré bolo spôsobilé zasiahnuť do ním označených práv v požadovanej intenzite, už bolo preskúmané z hľadiska dodržania princípov ústavnosti, pričom ústavný súd konštatoval, že krajský súd v relevantnej časti svoje uznesenie odôvodnil jasne, zrozumiteľne a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavná ochrana označeným právam sťažovateľa v súvislosti s uznesením krajského súdu tak bola poskytnutá už v predchádzajúcom konaní vedenom ústavným súdom. Len v hypotetickej rovine zostáva otázka, že sťažovateľ by v prípade oboznámenia sa s odôvodnením uznesenia krajského súdu pred podaním sťažnosti ústavnému súdu uviedol vo svojom návrhu také relevantné skutočnosti, ktoré by v konečnom dôsledku viedli v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 109/2015 k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie a k vysloveniu porušenia jeho práv.

Pokiaľ sťažovateľ namietal, že postupom krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach danej veci ústavný súd konštatuje, že k porušeniu tohto práva sťažovateľa nedošlo, keďže krajský súd zaujal stanovisko k podnetu sťažovateľa (doručenému 15. júla 2014) v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a postačujúco, a tiež ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa preskúmal uvedené rozhodnutie krajského súdu meritórne v predchádzajúcom konaní.

V popísaných okolnostiach tak ústavný súd uzatvára, že pochybenie, ktorého sa krajský súd dopustil pri vyhotovovaní uznesenia, nedosahuje intenzitu, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla viesť k záveru o ústavnej relevancii identifikovanej vady, a tým aj k záveru o porušení sťažovateľom označených práv postupom krajského súdu, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2015